Ще повні сонця линуть над майданом
Високі вікна велетнів стрімких.
Здається, й ми здіймемось і розтанем
Ген там, де місяця мосяжний ріг

Трубітиме кінець небесним ловам,
Аж хмари — зморені хорти — приляжуть ниць…
На чатах мовчазних над містом стоголовим —
Над списами антен, над шпилями дзвіниць

Ми чуєм без завади, як тугої міді
Невтішна туга точить небозвід,
Щоб громом нечуванним прогриміти
У віщій вістці про грядучий світ.

Та згасло небо. В спалахах неону
Погасли вікна, місяць і хмарки.
Я в сяйві тім, неначе труп, холону,
Твоєї не пускаючи руки.

Веди ж мене цим гамірним майданом.
Лиш проклинати долю ти облиш,
І ми з тобою в натовпі розтанем —
У плямах рекламованих облич.